

Arrest

nr. 169 085 van 3 juni 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X - X
beiden handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun
minderjarige kinderen X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, beiden in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 4 maart 2016 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 februari 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. DE PONTIERE, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van attaché T. VERSCHUEREN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 november 2015 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 2 februari 2016 neemt de gemachtigde van staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, aan

verzoekers ter kennis gebracht op 8 februari 2016. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 23.11.2015 werd ingediend door :

*T., S. (R.R.: ...)
geboren te Agritch op (...)1976*

*+ echtgenote: M., S. (R.R.: ...)
geboren te Yeraskhaun op (...)1981*

*+ 2 minderjarige kinderen:
T., A., geboren op (...)2002
T., H., geboren op (...)2005*

*nationaliteit: Armenië
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen vroegen op 28.07.2008 in België asiel aan. Deze asielprocedure werd op 24.09.2009 afgesloten met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verder verwijzen betrokkenen ook naar een aanvraag op basis van art. 9ter, dewelke werd ingediend op 18.02.2009 en ongegrond verklaard op 16.06.2011, hen betekend op 27.06.2011. Zij stellen dat zij, gezien de duur van de asielprocedure en de duur van de behandeling van de aanvraag art. 9ter, gedurende 3 jaar legaal in België hebben verbleven. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Immers, het feit dat er zekere périodes van behandeling zijn in het dossier geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. Het kan de asielinstanties en/of de administratie bevoegd voor de behandeling van de aanvraag art. 9ter niet kwalijk genomen worden om respectievelijk de asielaanvraag en de aanvraag art. 9ter zorgvuldig te hebben onderzocht en hiervoor de nodige tijd te hebben genomen. Bovendien is de termijn waarbinnen zowel de asielinstanties als de administratie bevoegd voor de aanvraag art. 9ter tot een beslissing zijn gekomen een redelijke termijn. Zo bedroeg de termijn waarbinnen de asielinstanties tot een beslissing zijn gekomen iets minder dan 1 jaar en 2 maanden, de termijn waarbinnen de administratie bevoegd voor de aanvraag art. 9ter bedroeg iets meer dan 2 jaar en 4 maanden. De duur van beide procédures was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkenen verklaren dat hun dochter, A, buitengewoon onderwijs volgt. Uit de stukken die bij onderhavige aanvraag werden gevoegd, blijkt inderdaad dat hun dochter buitengewoon onderwijs volgt en dat hun zoon, H, eveneens buitengewoon lager onderwijs volgt in BLO (...). Echter, betrokkenen tonen niet aan dat een gelijkaardige scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Betrokkenen beweren dat dergelijk onderwijs niet aanwezig is in Armenië, doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is niet onredelijk om van betrokkenen te eisen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat buitengewoon onderwijs niet aanwezig is in Armenië volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvraag te worden.

Ook beweren betrokkenen dat als hun dochter verplicht zou worden om over te schakelen op het Armeens en het Armeense schrift, dit onherstelbare schade teweeg zou brengen in haar opleiding. Het is echter zeer twijfelachtig dat hun dochter het Armeens en het Armeense schrift niet zou beheersen.

Immers, het lijkt zeer onwaarschijnlijk dat betrokkenen in privésfeer of huiselijke sfeer hun moedertaal niet zouden aanleren aan hun kinderen aangezien dit toch de taal is die betrokkenen het best beheersen. Betrokkenen tonen niet aan dat hun kinderen een zodanige taalachterstand hebben dat zij in Armenië niet zouden kunnen aansluiten op school.

De overige aangehaalde elementen (dat betrokkenen sedert 28.07.2008 in België verblijven, dat zij een attest van inburgering voorleggen, dat zij Nederlands leerden, dat op hun gedrag niets is aan te merken, dat zij uitstekend samenwerken met de directie en leerkrachten van de school, dat zij diverse aanbevelingsbrieven voorleggen, dat zij werkwilleg zijn en dat mevrouw M. een cursus 'computer en internet' en een cursus 'werken en randvoorwaarden' volgde) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

Op 2 februari 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris twee beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekers ter kennis gebracht op 8 februari 2016. Dit is de tweede en derde bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"De heer,

*Naam, voornaam: T., S.
geboortedatum: (...)1976
geboorteplaats: Agritch
nationaliteit: Armenië*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:*

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 (nul) dagen verminderd omdat:

- o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:*

Aan betrokkene werd reeds meerdere malen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd: op 21.06.2011, 18.02.2013, 30.07.2015 en 30.09.2015. Deze werden door betrokkene betekend op respectievelijk 30.06.2011, 27.03.2013, 28.08.2015 en 13.10.2015. Betrokkene heeft echter steeds geweigerd om hieraan gevolg te geven."

en

*"Mevrouw,
Naam, voornaam: M., S.
geboortedatum: (...)1981
geboorteplaats: Yeraskhaun
nationaliteit: Armenië*

+ 2 minderjarige kinderen:

- T., A., geboren op (...)2002, nationaliteit: Armenië

- T., H., geboren op (...)2005, nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:*

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 (nul) dagen verminderd omdat:

- o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:*

Aan betrokkene werd reeds meerdere malen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd: op 21.06.2011, 18.02.2013, 30.07.2015 en 30.09.2015. Deze werden door betrokkene betekend op respectievelijk 30.06.2011, 27.03.2013, 28.08.2015 en 13.10.2015. Betrokkene heeft echter steeds geweigerd om hieraan gevolg te geven.”

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad stelt vast dat verzoekers in één verzoekschrift zowel een beslissing waarbij hun aanvraag om machtiging tot verblijf wordt afgewezen als de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aanvechten.

In het belang van een goede rechtsbedeling dient diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering evenwel een afzonderlijk geding aan te spannen om alzo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (R. STEVENS, *Raad van State I. afdeling bestuursrechtspraak, 2. Het procesverloop*, Brugge, die Keure, 2007, 65). Meerdere vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering. *In casu* tonen verzoekers de samenhang tussen de eerste bestreden beslissing en de tweede en derde bestreden beslissing, die elk op grond van een andere juridische en feitelijke basis werden genomen, niet aan. De Raad merkt ook op dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de tweede en derde bestreden beslissing hierdoor automatisch in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt evenmin tot de vaststelling dat verzoekers tot enig verblijf zijn gemachtigd of toegelaten en dat de motieven die aan de basis liggen van de bevelen om het grondgebied te verlaten kaduuk worden.

In deze omstandigheden, nu verscheidene vorderingen die niet samenhangen in één enkel verzoekschrift worden ingesteld, is enkel het beroep ingesteld tegen de eerst vermelde bestreden beslissing ontvankelijk (RvS 4 januari 2012, nr. 217.105).

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het enige middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 7, 9bis en 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

“Doordat,

De beslissing als volgt werd gemotiveerd: (...)

Terwijl,

Een ononderbroken en probleemloos verblijf van bijna 8 jaar in België voor een gezin met 2 kinderen, die hier hun volledig onderwijs hebben gevolgd en dan nog wel in het buitengewoon onderwijs, wel degelijk een buitengewone omstandigheid is;

Dat buitengewone omstandigheden zelfs het gevolg mogen zijn van het gedrag van de betrokkenen zelf, op voorwaarde dat men zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon, die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren, waardoor men moeilijk kan gerepatriëerd worden;

Dat zulks in casu het geval is, nu betrokkenen eerst asiel hebben aangevraagd en vervolgens een procedure hebben aangespannen overeenkomstig art. 9ter en tenslotte een procedure overeenkomstig art. 9bis van de Vreemdelingenwet, zodat de kinderen hier gedurende jaren school hebben gelopen in legaal verblijf, terwijl ze nog nooit een voet hebben gezet in een Armeense school;

Dat de bestreden beslissing bijgevolg art. 9bis van de Vreemdelingenwet schendt, alsmede de motiveringswet;

En terwijl,

De bewijslast dat er gepast onderwijs aanwezig is in het land van herkomst, in casu Armenië, berust op de Dienst Vreemdelingenzaken, nu niet betwist wordt dat de beide kinderen van de verzoekende partijen actueel buitengewoon onderwijs volgen (R.v.State 16 december 2002, nr. 113.730);

Dat aan de verzoekende partijen overigens geen negatief bewijs kan worden opgelegd;

Dat de bestreden beslissing ook op dit punt art. 9bis van de Vreemdelingenwet schendt, alsmede de motiveringswet;

En terwijl,

De verwerende partij onder geen enkel beding aantoont dat de kinderen het Armeense schrift zouden aangeleerd hebben;

Dat het integendeel zeer aannemelijk is dat kinderen die het in het Nederlands reeds moeilijk hebben om te schrijven en te lezen, niet geholpen zullen worden om dat nu te doen in een voor hen volstrekt onleesbare taal, waarvan ze alle lettertekens zouden moeten leren, vooral nu het CLB uitdrukkelijk schrijft dat in elk geval de dochter nood heeft aan succeservaringen om meer zelfvertrouwen te verkrijgen;

Dat de bestreden beslissing de in het middel aangeduide wetsbepalingen schendt;”

3.2 De in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de eerste bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Verzoekers voeren bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De eerste bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard. Bij zijn beoordeling van de buitengewone omstandigheden heeft de gemachtigde elk element dat verzoekers hebben aangehaald in hun aanvraag om machtiging tot verblijf onderzocht, doch werd er vastgesteld dat deze elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken waarom verzoekers hun aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure.

Verzoekers betogen dat ze al jaren verblijven in België, dat hun kinderen gedurende jaren school hebben gelopen in legaal verblijf en nog nooit een voet hebben gezet in een Armeense school. Verzoekers menen dat deze argumenten hun buitengewone omstandigheid aantonen.

In zoverre verzoekers voorhouden dat zij gelet op hun langdurig verblijf en de in België schoolgaande kinderen, voldoen aan de buitengewone omstandigheden die hen toelaten een machtigingsaanvraag in België in te dienen, wordt verwezen naar de rechtsspraak van de Raad van State die reeds verschillende keren heeft beslist dat de elementen van integratie geen buitengewone omstandigheid vormen waarom een verzoeker de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure. Zo oordeelde de Raad van State in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 dat *“omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”*. De omstandigheid dat de verzoekende partijen hierover een andere mening hebben dan het bestuur, volstaat niet om aan te tonen dat in de bestreden beslissing foutief of op kennelijk onredelijke wijze wordt geoordeeld dat: *“Betrokkenen vroegen op 28.07.2008 in België asiel aan. Deze asielprocedure werd op 24.09.2009 afgesloten met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verder verwijzen betrokkenen ook naar een aanvraag op basis van art. 9ter, dewelke werd ingediend op 18.02.2009 en ongegrond verklaard op 16.06.2011, hen betekend op 27.06.2011. Zij stellen dat zij, gezien de duur van de asielprocedure en de duur van de behandeling van de aanvraag art. 9ter, gedurende 3 jaar legaal in België hebben verbleven. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Immers, het feit dat er zekere périodes van behandeling zijn in het dossier geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. Het kan de asielinstanties en/of de administratie bevoegd voor de behandeling van de aanvraag art. 9ter niet kwalijk genomen worden om respectievelijk de asielaanvraag en de aanvraag art. 9ter zorgvuldig te hebben onderzocht en hiervoor de nodige tijd te hebben genomen. Bovendien is de termijn waarbinnen zowel de asielinstanties als de administratie bevoegd voor de aanvraag art. 9ter tot een beslissing zijn*

gekomen een redelijke termijn. Zo bedroeg de termijn waarbinnen de asielinstanties tot een beslissing zijn gekomen iets minder dan 1 jaar en 2 maanden, de termijn waarbinnen de administratie bevoegd voor de aanvraag art. 9ter bedroeg iets meer dan 2 jaar en 4 maanden. De duur van beide procedures was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden."

In zoverre verzoekers betogen dat de bewijslast rust bij de verwerende partij waar zij stellen dat niet is bewezen dat er geen buitengewoon onderwijs of gepast onderwijs bestaat in Armenië, kunnen zij niet worden gevolgd. Verzoekers beperken hun argument in de aanvraag enkel tot een bewering en leggen geen begin van bewijs voor. De verwijzing naar het arrest nr. 113.730 van de Raad van State is *in casu* niet relevant aangezien de Raad van State in deze zaak oordeelde dat het een algemeen bekend gegeven was dat er geen onderwijs voorhanden was in Congo nu dat land zich in een staat van beleg en chaos bevond. Met betrekking tot Armenië kan evenwel niet gesteld worden dat het een algemeen bekend feit zou zijn dat er geen buitengewoon onderwijs zou bestaan.

Ten slotte menen verzoekers dat het zeer aannemelijk is dat de kinderen die het in het Nederlands reeds moeilijk hebben om te schrijven en te lezen, niet geholpen zullen worden om dat te doen in een voor hen volstrekt onleesbare taal, waarvan ze alle lettertekens zouden moeten leren.

Verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing met betrekking tot het hier bovenvermeld argument het volgende: *"Ook beweren betrokkenen dat als hun dochter verplicht zou worden om over te schakelen op het Armeens en het Armeense schrift, dit onherstelbare schade teweeg zou brengen in haar opleiding. Het is echter zeer twijfelachtig dat hun dochter het Armeens en het Armeense schrift niet zou beheersen. Immers, het lijkt zeer onwaarschijnlijk dat betrokkenen in privésfeer of huiselijke sfeer hun moedertaal niet zouden aanleren aan hun kinderen aangezien dit toch de taal is die betrokkenen het best beheersen. Betrokkenen tonen niet aan dat hun kinderen een zodanige taalachterstand hebben dat zij in Armenië niet zouden kunnen aansluiten op school."* Waar verwerende partij oordeelt dat het twijfelachtig is dat hun dochter het Armeens en het Armeense schrift niet zou beheersen, is het motief niet kennelijk onredelijk aangezien dit de taal is die de ouders het best beheersen. Verzoekers tonen ook thans niet aan dat hun kinderen de Armeense taal niet beheersen en/of een zodanige taalachterstand hebben dat zij in Armenië niet zouden kunnen aansluiten op school.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekers niet aannemelijk maken dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de eerst bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

Het enige middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk wat de tweede en derde bestreden beslissing betreft. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juni tweeduizend zestien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN